

Лео́нід Вишневецький

РІЧКА В ГОСТІ ПОСПІШАЄ

МЛ 84Ук7
В 55

Леонід Вишневецький
**РІЧКА В ГОСТІ
ПОСПІШАЄ**

ОПОВІДАННЯ

Для дошкільного віку

Бр-3 м
08

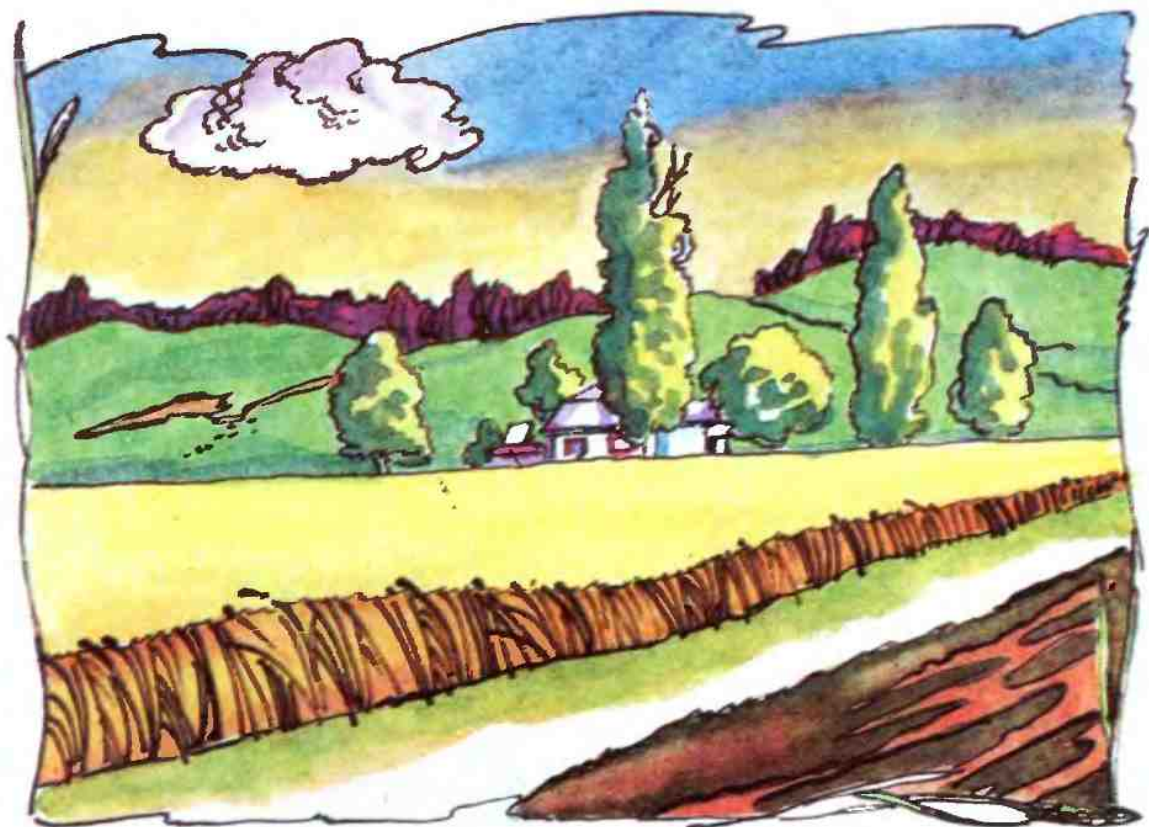

Художник
ЄВГЕН ПОПОВ

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1989

Городская ЦБС
Для детей
г. Запорожье

ДОЩУВАЛКА

— Тату,— спитав Андрійко,— а чого це тебе і трактористом, і дощувальником називають?

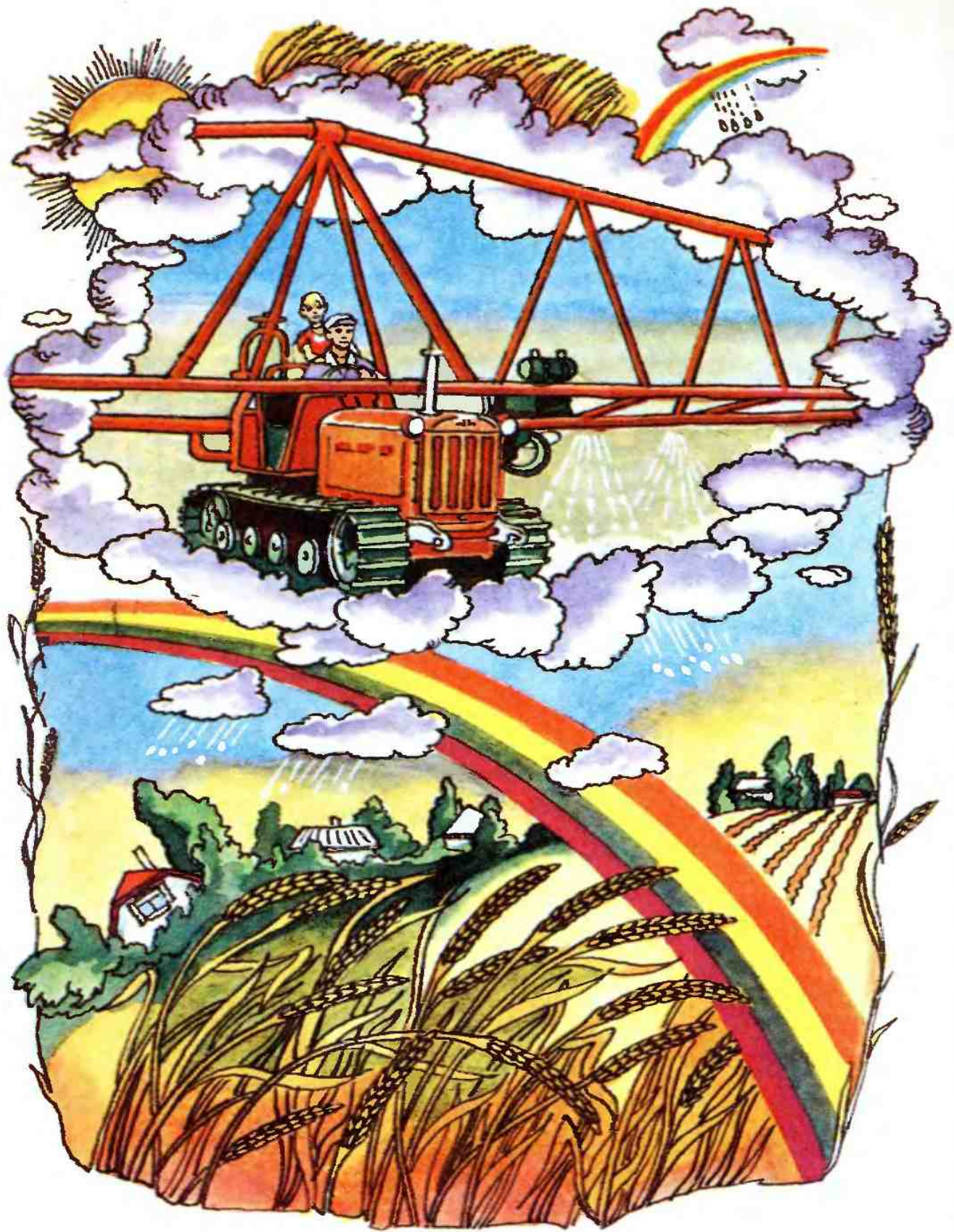
— А тому, синку, що я керую дощем на полі.

Здивований хлопчик подумав: невже дощ може слухатися його тата?

— Хіба у дощів бувають командири на землі? Вони ж у небі живуть і з хмар сіються.

— Дощі, Андрійку, і на землі живуть. І вони мене слухаються, як чемні хлопчики. Мої дощі не з хмар сіються, а з крил. Є в мого трактора такі крила. Ходімо на поле, я тобі покажу.

За селом зеленіла пшениця, через яку пролягав рівчак, а по ньому текла з каналу вода.

— Оце і є зрошувач, Андрійку. З нього і бере трактор воду своїм шлангом-хоботом.

Хлопчик побачив трактора, який на залізних плечах тримав довгі крила труб. А в трубах — дірочки.

— А от і наша дощувальниця,— сказав тато.— Зараз ми з тобою заведемо трактора, відкриємо кран — і посіється дощик на пшеницю.

Завів батько трактора, потім удвох з Андрійком відкрили кран.

— Іди, іди, дощику! Іди, іди, дощику! — заплескав у долоні малий Андрійко.

Здригнулися обидва крила на плечах у трактора, схожого на величезного залізного метелика, й одразу побіг, зашумів веселий дощик і намалював над полем веселку.

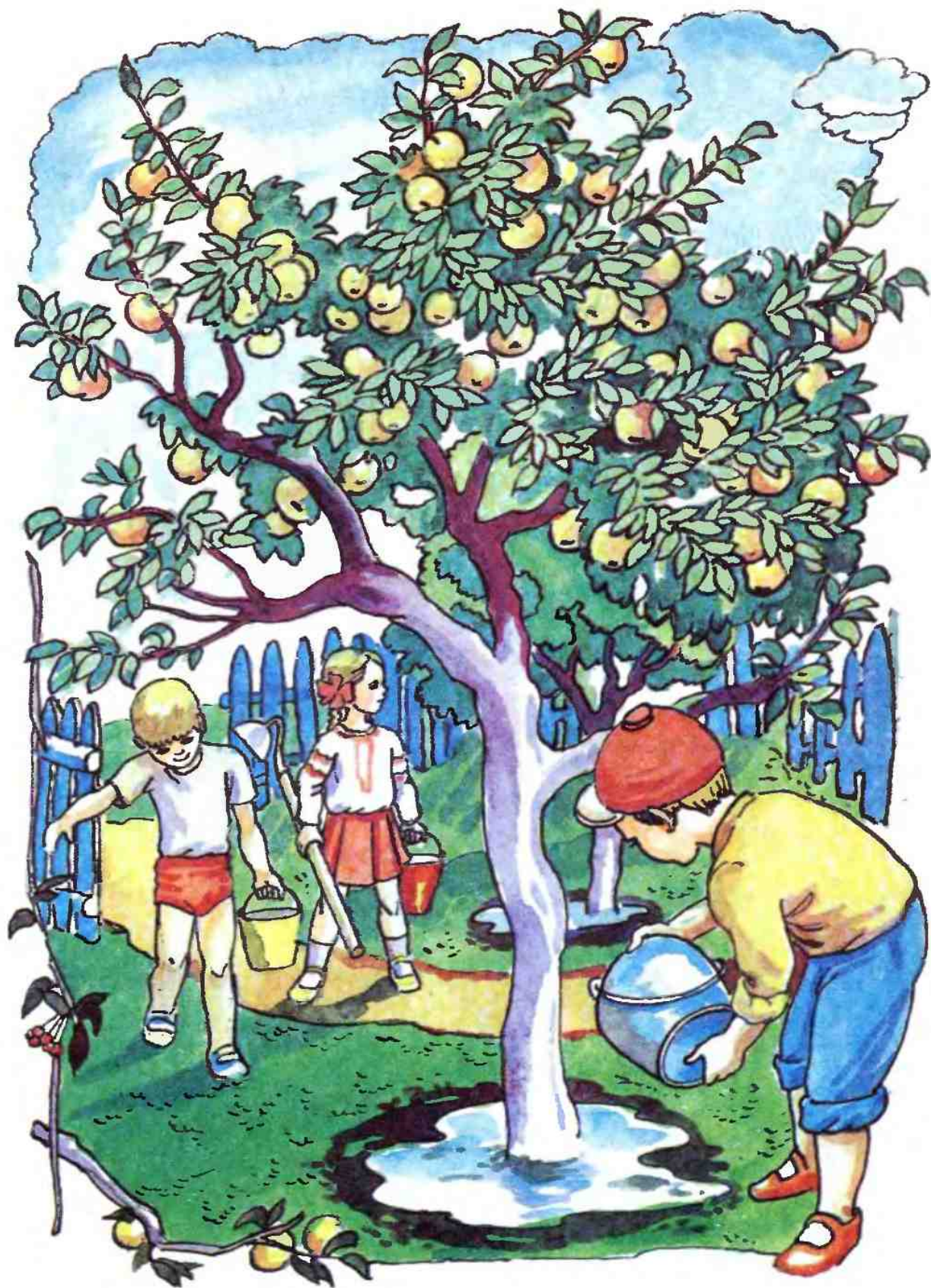
ЧАРІВНІ ВІДЕРЦЯ

Носить Андрійко відерцем воду і поливає під хатою деревця. Носить і носить, поливає і поливає, а вода швидко зникає в землі, тільки біла піна залишається у лунці.

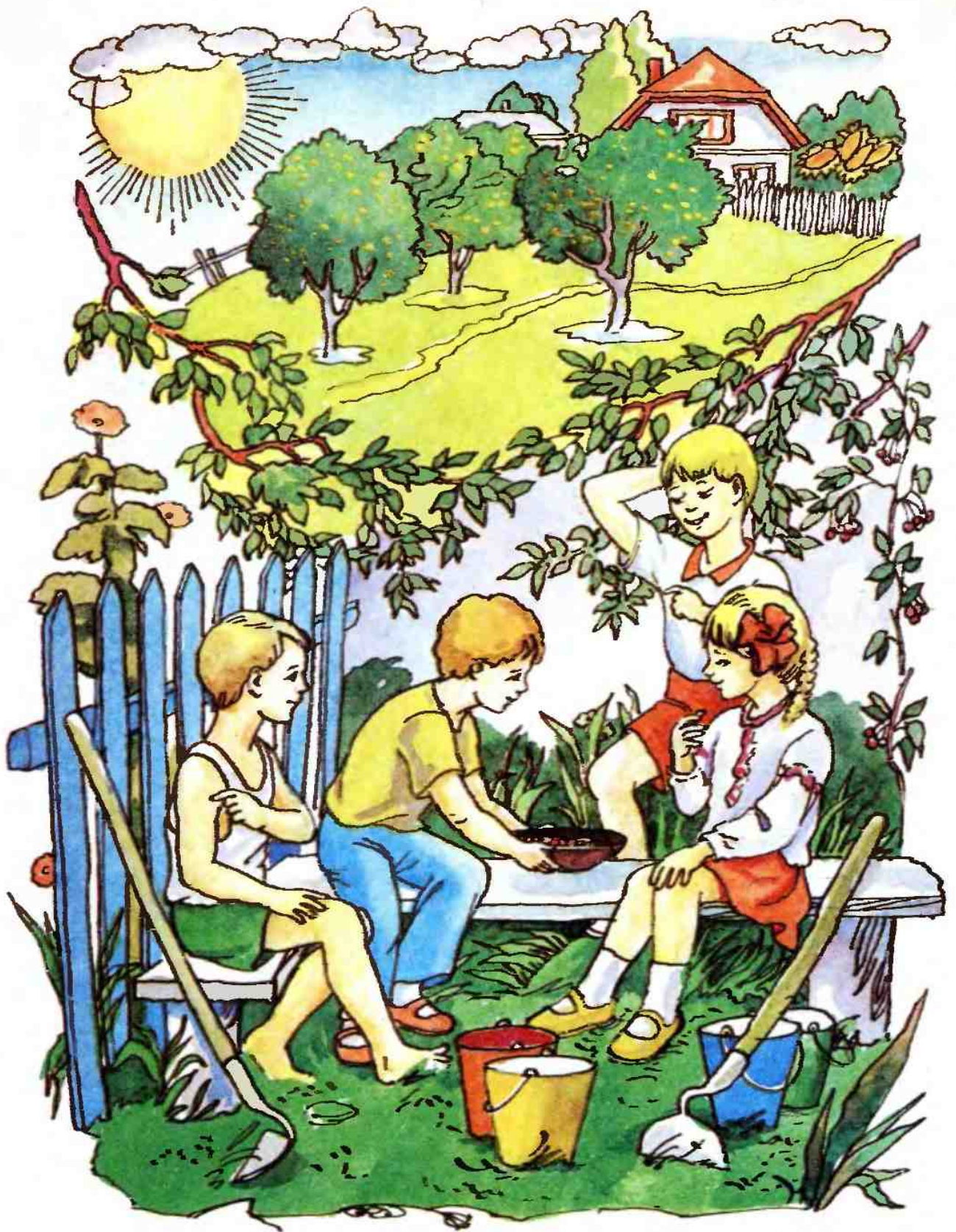
Підбігли до Андрійка його друзі і взялися допомагати йому. Учотирьох носили відерцями воду, поливали яблуньки і вишеньки. Земля навколо дерев швидко змокрила, і вода стояла у лунках, як у тарілках.

Стомлені, друзі посідали на лавці коло хати і відпочивають.

Коли вся вода увійшла в землю, діти сапками загорнули лунки довкола дерев, щоб завтра, в спеку,

земля біля деревець не засохла і вільно дихала і щоб коріння у землі набиралося сили. Так Андрійка навчала бабуся.

Добряче попрацювавши, четверо друзів сіли на лавці, весело перемовляючись, а поруч яблунька вдячно шелестить листячком.

Стоять на землі чотири відерця і усміхаються дітям.

Олесеве відерце жовте, як пісочок.

Іванкове зелене, мов листочки на деревцях.

Червоне, як ранкове сонце, Наталоччине відерце.

І Андрійкове голубе, наче небо.

Ой і добре всім...

РІЧКА В ГОСТІ ПОСПІШАЄ

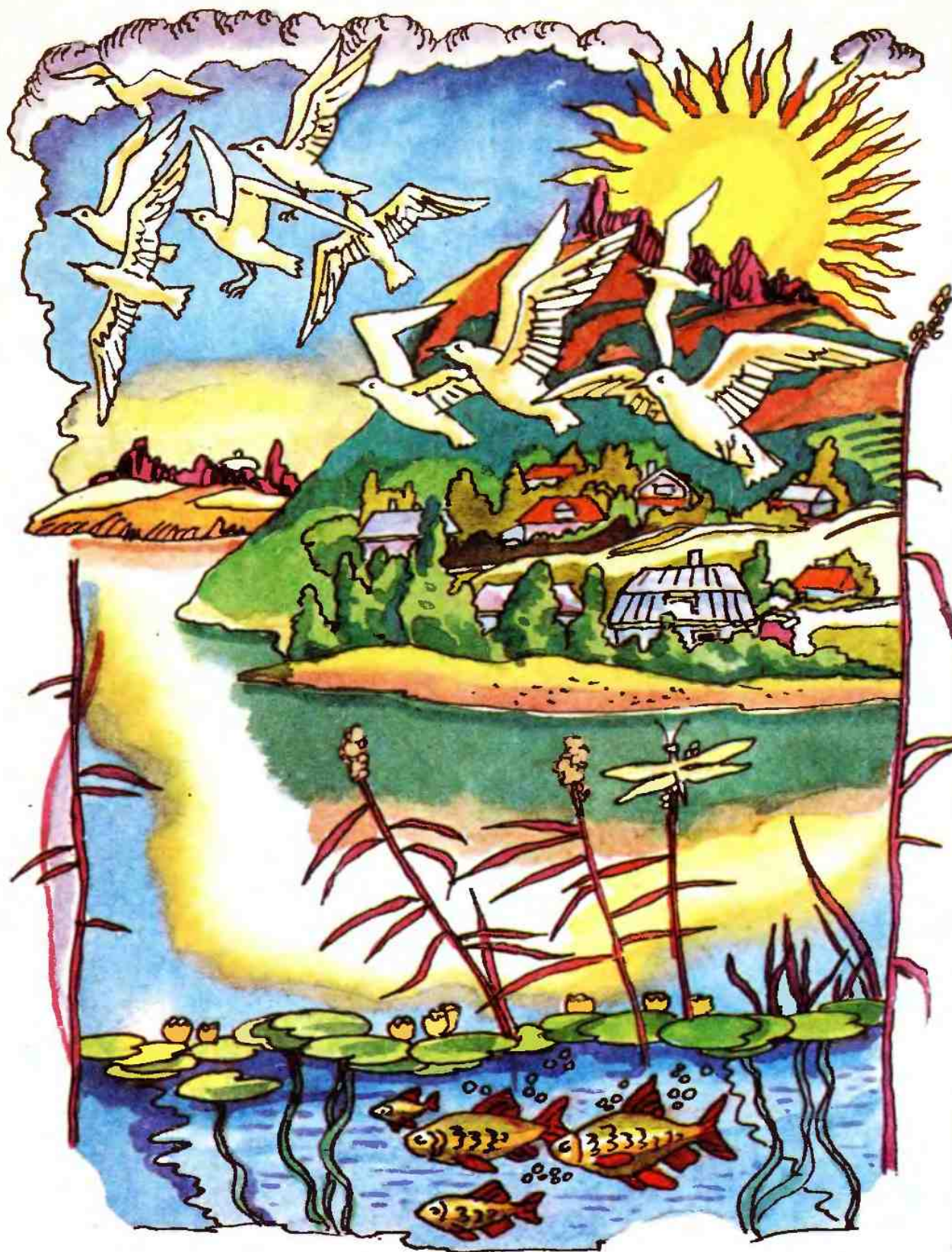
За селом біжить річка. Наталчин дідусь Гордій змайстрував човен і частенько улітку катає на ньому онуку та її друзів — Андрійка, Олеся та Іванка.

Якось посідали діти в човен і попливли... Одним веслом гребе дідусь, а іншим по черзі веслюють хлопчики. Рівно пливе річкою їхній човен до нових будинків великого міста.

— Дивіться, — показує Наталочка на річку, — наш Буг теж у гості поспішає: ми до міста, а він до нас, до села.

А річка біжить собі та й біжить. Хвилі на ній розтягнулися, як міхи, і здається, що то Буг грає на величезному баяні. І все навколо витанцьовує: і

білі чайки та лілії, і зелений очерет, і кучеряві верби, і човен.

— Дідусю, відпочиньте вже, — сказав Андрійко, забираючи з його рук друге весло, — ви, мабуть, вже втомилися.

Сонце піднялося над будинками міста і враз розсипало по воді блискучі срібні намистинки, а потім нечутно зайшло в човен і поклато свої гарячі долоні Андрійкові на плечі.

— Бачите, дітки, — каже дідусь, — як вітерець куйовдить чубчик нашого Андрійка. Він хвалить його за те, що Андрійко такий сильний — усіх нас везе.

— І уважний, — додає Наталочка, — жодну лілію не зачепив веслом і жодну чайку не сполохав.

Андрійко задоволено посміхається і ще дужче налягає на весла.

— От бачите, — каже Наталочка, — це річка в гості поспішає до нашого села і несе в подарунок свої жовті квіти та пташині голоси...

ВИШЕНЬКА

Ходить Андрійкова мама по рипучому снігу навколо вишеньки й журиться:

— От лихо, горобці подзьобали усі бруньки на деревах!

Андрійко стоїть у маминих слідах і бачить на снігу луску від вишневих бруньок.

— Мамо,— питає хлопчик,— а чому горобці унадились до наших вишень?

— А тому, синку, що сніг засипав усю землю навкруги і голодні пташки ніякої поживи з-під нього дістати не можуть,— відповіла мати.

Андрійко подумав трохи і притьмом кинувся до хати.

Незабаром повернувся із куснем хліба, покришив його і розсипав по снігу довкола вишні. І припрошує пташок:

— Їжте, горобчики, їжте, сіренькі, на здоров'ячко!

Городская ЦЭС
Для детей
г. Запорожья

Литературно-художественное издание

Вишневецький Леонід Маркович

РЕЧКА В ГОСТИ СПЕШИТ

Рассказы

(На украинском языке)

Для дошкольного возраста

Художник

Попов Евгений Васильевич

Киев «Веселка»

Редактор *І. А. Малкович*

Художній редактор *В. А. Капун*

Технічний редактор *Л. В. Маслова*

Коректор *А. В. Василюк*

ИБ № 4364

Здано на виробництво 31.08.88. Підписано до друку 12.12.88.
Формат 84×108/16. Папір офсетний № 2. Гарнітура кудря-
шовська. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 1,68. Умовн.
фарб. відб. 7,54. Обл. вид. арк. 1,28. Тираж 125 000 пр.
Зам. 8—2598 Ціна 15 в.

Орден Дружби народів видавництво «Веселка»,
252655, Київ, МСП, Мельникова, 63.

Головне підприємство республіканського
виробничого об'єднання «Поліграффітга»,
252037, Київ-57, Довженка, 3.

В 4803640201—073
М206(04)—89 86.89.

ISBN 5-301-00354-2

© Видавництво «Веселка», 1989